

PETRA MARTIŠKOVÁ

TAJEMSTVÍ OBSIDIÁNU

COO
BOO

Tajemství obsidiánu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Martišková
Tajemství obsidiánu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PETRA MARTIŠKOVÁ

O Tajemství Obsidiánu

COO
BOO

PROLOG

„Střední škola? Děláš si ze mě srandu?!“ ucedil jsem naštvaně.
„To snad nemyslíš vážně!“

„Naprosto,“ odvětil s absolutním klidem můj otec, aniž by zvedl hlavu od notebooku, do něhož už dobrých dvacet minut něco systematicky datloval dvěma prsty.

„Příští týden se stěhuješ.“

„Stěhuju?“ vyjevil jsem se. „To jako že budu bydlet někde na intru s partou pubertáků?“ Ani jsem se nesnažil své opovržení skrývat. „Tak na to rovnou zapomeň! Do školy mě nedostaneš! Z toho jsem už vyrostl. Už před hodně dlouhou dobou. Možná jsi kvůli svému věčnému zaneprázdnění nepostřehl, že i tvůj nejmladší syn je už nějaký ten pátek dospělý.“

„Vtipné,“ odfrkl si můj otec. Můj autoritativní, přísný, despotický, krutý a nekompromisní otec si právě teď odfrkl jako dostihový kůň! Vykulil jsem na něj v nehraném údivu oči. Konečně se na mě podíval. Rukou si promnul unavený obličej a zhluboka si povzdechl.

„Damiene, jsi jediný, komu můžu věřit...“

„A co Darek nebo Dorian?“

Otec mě však nevnímal a dál si mlel svou: „... a kdo vypadá na to, že by mohl být středoškolák.“

„Proč tam nepošleš Dareka? Byl by štěstím bez sebe, že může konečně splnit nějaký super tajný úkol.“

„Až budu potřebovat někoho, kdo rozpoutá třetí světovou válku, pošlu jeho,“ ujistil mě kysele. „Možná jsem mu přece jen měl tehdy dovolit vstoupit k vojenskému letectvu,“ povzdychl si a mně bylo jasné, co se mu honí hlavou. Můj starší bratr by byl rozhodně skvělý pilot v akci nebo velitel bojové jednotky, neztratil by se ani jako obyčejný pěšák. Ten se pro válku narodil. Jenže v dobách, kdy se celý řád pokoušel udržet křehký mír, je člověk s jeho horkou hlavou tím nejnebezpečnějším. Už jsem po něm tolikrát zahlazoval stopy, že jsem to dávno přestal počítat. I když! To by taky mohl být argument. Hned jsem to na otce vypálil: „Když odejdu, kdo ho bude tahat z průšvihů?“

„Já! Já se o něj postarám,“ ujistil mě a podal mi tlustou obálku. Nemusel jsem ji ani otvírat. Věděl jsem, co se v ní skrývá. Má nová identita. Všechny doklady, vysvědčení z předchozích škol, vysvětlení a posudek, proč jsem je musel opustit (kvůli častému stěhování rodičů, samozřejmě) i řidičák.

„Damien Lang? Děláš si legraci?“ vyletěl jsem a měl jsem skutečně co dělat, abych mu to nehodil všechno zpátky rovnou na hlavu. „Vážně, otče? Lang?“

„S tvou matkou nám to přišlo jako docela dobré, nenápadné jméno. Hodí se k tobě.“

Zdálo se mi to, nebo se opravdu potměšile ušklíbl?

„Vám s mámou přijde vždycky všechno jako strašně dobrý nápad,“ oplatil jsem mu úšklebek, ale na rozdíl od něj jsem se ho nesnažil skrývat. „A mně zase připadá jako skvělý nápad nikam nejezdit.“ Hodil jsem mu obálku zpátky na stůl a otočil jsem se k odchodu.

„Víš, že ti to můžu dát rozkazem, že ano?“

Zastavil jsem se, ale neotočil se. „A víš, že mi je to jedno, že ano? Jsem tvůj syn, ne člen služebnictva nebo řádu.“

„Sakra, Damiene!“ zahřměl a bouchnul pěstí do stolu. „Tady jde o nás všechny. Ty víš, jak je to nebezpečné, co všechno se může stát, jestli ho nenajdeme.“

Vztekle jsem se k němu otočil. „A jak víš, že tohle je to správné místo? Opravdu si myslíš, že by se někdo takový skrýval na střední škole?“

„Ještě to neví.“

„Je nezasvěcený? No, výborně. Takže jedu do nějaké díry, hledat někoho, koho ani nepoznám, a navíc není jisté, že je skutečně zrovna tam. Tomu říkám akce s velkým A.“

„Zdroj nám potvrdil, že stopa je zcela jasná. Musíme počkat, dokud nebude zasvěcen, ale mezitím si tam můžeš zmapovat terén. Dám ti k ruce Cedrika.“

„A když odmítnu?“

„Tak s tebou pojedou Dorian, ale TY,“ přistoupil ke mně a zabodnul mi prst do prsou, kdybych snad nepochopil, koho tím TY myslel. „TY jedeš určitě!“

Stál jsem u okna svého pokoje a sledoval, jak slunce pomalu mizí za obzor. Vysoké stromy se ohýbaly pod prudkými poryvy větru. Skučení meluzíny se neslo i po chodbách našeho rozlehlého sídla a připomínalo tak všem obyvatelům, že teplé letní dny jsou nenávratně pryč.

Miloval jsem tohle místo. Svobodu nekonečných lesů, drsnou krásu zelených plání s potoky s průzračně čistou vodou i sněhem pokryté vrcholky nelítostných hor, které už nejednoho naivku, snažícího se je pokořit, navždy pohřbily pod věčným ledem a sněhem. Jako dítě jsem dokázal celé hodiny pozorovat dravé ptáky kroužící nad kořistí, jejich prudké výpady a smrtící útoky. V příkrých skalách kolem byl jejich domov, stejně tak jako můj. Nejenom to nás však spojovalo...

Ze zamyšlení mě vytrhlo rázné zaklepání na dveře. Vzápětí

jsem slyšel klapnutí zámku. Ani jsem se nemusel otáčet, abych poznal příchozího. Jen jediný člověk vstupoval bez vyzvání – Cedrik.

„Ready to go?“ zubil se na mě nadšeně a pohledem přešel po dvou kufrech plných oblečení, několika krabicích s nezbytnými proprietami, které mají okolí přesvědčit o naší lidskosti, a tašce plné knih. Když už ve vyhnanství, tak alespoň se zábavou.

„Ne! Ty?“

„Naprosto dokonale. Nemůžu se dočkat, až odtud vypadnu. A ty bys to měl brát taky tak.“

„Vyměnit tohle,“ rukou jsem se rozmáchl směrem k horám za oknem, „za kampus plný uječených holek a namachrovaných kluků? Fakt překrásná představa.“

„Nebyls to náhodou ty, kdo celou dobu vymýšlel plán, jak se odtud dostat?“ svalil se do mé postele a pohodlně se uvelebil s rukama pod hlavou.

„Rozhodně jsem neměl na mysli tohle,“ hodil jsem po něm obálku s mými doklady. Cedrik vytáhl řidičák a pobaveně se rozchechtal.

„Jsem rád, že se dobře bavíš,“ odsekl jsem a vytrhnul mu obálku i s řidičákem z ruky.

„Dame, co blbneš? Tohle je přece perfektní příležitost. Chceš přece tohle,“ rukama se snažil obsáhnout všechno, co jsem stále ještě nazýval svým domovem, ale dávno už jsem se tady doma tak úplně necítil, „nechat za zády a začít konečně normálně žít, ne? Další šance nemusí přijít! A ta druhá záležitost? Není to přesně to, co potřebujeme? Najdeme ho, a co s ním uděláme, už je jen a jen na nás. Nikde není psáno, že musíš udělat to, co po tobě chce tvůj otec...“

Překvapeně jsem se na něj podíval. Bylo to tak jednoduchý. Logický. Dokonalý. Tomu jsem říkal plán. Jak to, že jsem na něco tak skvělého nepřišel sám?

Cedrik mě zvědavě pozoroval. Nedalo mu moc práce zjistit, co se ve mně odehrává. To byl celý on, rozzářil se a nasadil široký úsměv ještě dřív, než mě vůbec napadlo, že má pravdu.

„Vidíš, a proto mě máš,“ bavil se. „Neděkuj, vyberu si to později.“

Zvedl se z postele, poplácal mě po rameni, a než odešel, ve se se zazubil: „Tak zítra, kámo. Užij si poslední noc, mám takové tušení, že budeš mít návštěvu.“ S těmi slovy za sebou zabouchnul dveře.

Poslední noc, opakoval jsem si jako zaklínadlo. Třeba už se sem nikdy nevrátím. Tak dlouho jsem se snažil vymyslet něco, co by mého otce a celý řád zastavilo, a teď mi vlastně dali oni sami do ruky zbraň. Tu nejmocnější.

„*Jsi jediný, komu můžu věřit,*“ zněla mi hlavou ozvěna otcových slov. Neměl nejmenší tušení, jak daleko byl od pravdy. Já jsem byl totiž ten poslední, komu by měl věřit. Kdyby jen tušil, že rodina Vackovů, se kterou naše rodina i celý řád bojuje už tolik let, je to nejmenší zlo. To já jsem byl ten, kdo se je chystal všechny zničit. Celou naši rodinu, řád, složitě vybudované vazby. Jenže já neměl na výběr. Buď zničím já je, nebo oni mě. Nebyl jsem jako oni. Byl jsem zkažené jablko, kukaččí mládě. Cokoliv, co mě odlišovalo od jejich krutosti, nesmyslných válek a zbytečných obětí.

Cítil jsem, jak se ve mně hromadí vztek. Pokaždé, když jsem si vzpomněl, co všechno moje rodina už zničila, kolik lidských životů i celých generací, čím vším jsem si kvůli nim prošel, lomcoval mnou vztek. Má temná stránka vystupovala na povrch a já to nenáviděl. Dřív, než začalo hrozit, že se úplně přestanu ovládat, jsem popadl čisté tričko a kalhoty a zavřel se do koupelny. Proud horké vody, který bičoval moje tělo, odplavoval napětí, vztek i nezkontrolovanou touhu někomu ublížit. Cítil jsem se znovu ve své kůži.

Rukou jsem setřel zrcadlo a zkoumavě si prohlížel svůj poněkud rozmazaný obraz, který mi vracelo. Nešlo si nevšimnout pozůstatků mého hněvu. Jindy tmavě hnědé oči teď připomínaly tekutý onyx. Oheň, který v nich plál, byl stejně nebezpečný jako já sám. Vztekle jsem praštil pěstí do umyvadla, které se pod tou ránou rozpadlo na dvě nestejně poloviny a s rámušem se zřítilo na zem. Neulevilo se mi. Spíš jsem se sám na sebe ještě víc naštvál. Měl bych tuhle temnou náladu zaspat. Jenže když jsem vyšel z koupelny, má postel už byla obsazená.

„Ahoj fešáku.“

„Lariso, co tady děláš?“ Z jejího svůdného posedu a krajkového prádla, které víc odkrývalo, než zakrývalo, bylo naprosto jasné, co tady dělá.

„Prý zítra odjíždíš,“ výmluvně přejela pohledem po sbalených kufrech. „Hodlal jsi zmizet bez rozloučení?“

„Neodjízdim na dlouho. A neodjel bych bez rozloučení.“

„Tak pojď ke mně,“ poplácala prostěradlo vedle sebe a svůdně se zavrtěla.

Byla nádherná. Rudé vlasy jí padaly v měkkých vlnách hluboko na záda. Zářivě modré oči rámovaly husté černé řasy a podtrhovaly její krásu stejně jako dokonale tvarovaný drobný nosík a rty vymodelované snad renesančním sochařem. Mimochodem rty, s nimiž dokázala líbat tak, jak jsem nikdy dřív nezažil. Jenže dneska jsem neměl náladu ani na ni, ani na to, co by nejspíš následovalo. Chtěl jsem být sám.

„Nezlob se, jsem unavený a musím ještě něco probrat s otcem,“ vymluvil jsem se. Klidně jsem ji tam nechal ležet a vyšel na chodbu.

Bylo mi jasné, že až se vrátím, Larisa už tam nebude. Na to byla příliš pyšná. Nesnášela, když jsem ji odmítal. Stejně jako ona jsem dávno věděl o smlouvě mezi mým otcem a tím jejím, ve které stálo, že se Larisa brzy stane mou zákonnou manželkou.

Zatímco ona se nemohla dočkat, já jsem v žádném případě smlouvě nehodlal dostát. Stále ještě jsem měl rok na to tuhle smlouvu zničit. Vlastně jsem měl teď vynikající příležitost, zničit je všechny. A hodlal jsem ji využít. Druhé šance se v našich kruzích nedávají.

Zabij, nebo zemři.

„Existují pouze dva dny v roce, kdy nemůžeme udělat vůbec nic. Jedním je včerejšek a druhým zítřek. Proto je dnešek tím správným dnem, kdy má člověk milovat, konat a žít.“

Dalajláma

TENHLE ROK BUDE EPICKÝ!

„Sakra,“ zavrčela jsem a vztekle nakopla stoličku, která se mi připletla do cesty. Jestli jsem něco na naší poněkud netradiční domácnosti nesnášela, pak to byl všudypřítomný nepořádek. Ne snad, že by si to u nás člověk spletl se smetištěm, ani jsme nepatřili mezi ty šílence, kteří vybírají popelnice a pak žijí mezi odpadky. Jenom byl stařík prostě svůj.

„Stalo se něco, Anno?“ ozvalo se odkudsi z hlubin domu. Předpokládala jsem, že z dědovy pracovny. Touhle dobou obvykle sedával zavřený v té miniaturní místnůstce, kterou honosně nazýval svou pracovnou, a kterou by si leckdo mohl splést s alchymistickou dílnou.

„Nic,“ zavolala jsem zpátky. „Jen jsem zakopla.“

Děda mi zřejmě nevěřil, protože se přišel přesvědčit na vlastní oči. Poslušně jsem se otočila kolem své osy, aby si mě mohl důkladně prohlédnout.

„Vidíš? Nic mi není. Přeháníš to,“ lípla jsem mu pusku na tvář.

Neusmál se, ale svůj půlhodinový proslov, jak je moje bezpečnost na prvním místě, si nechal protentokrát pro sebe. Byla jsem mu vděčná. Dnes totiž definitivně odzvonilo prázdninám a kromě toho, že jsem zaspala a už tak jsem byla s časem na

štíru, chtěla jsem konečně umlčet Jasmínu. Má nejlepší kamarádka se už dobrých pět minut snažila před domem probudit svým táhlým, hlasitým a hlavně neúnavným troubením všechny sousedy v nejbližším, asi tak pětikilometrovém okolí.

„Musím letět, přijdu pozdějc, hned po škole jdu na trénink.“ Popadla jsem tašku, která byla dnes ještě sympaticky prázdná, z lednice do ní přihodila jablko a lahev s vodou a pro jistotu sáhla na věšák pro sako. Jeden nikdy neví, kdy se ze slunečného a stále ještě letního dne vyklubou hnusný podzimní lijavec, jak to tady bylo v tuhle dobu běžné.

„Po tréninku hned domů,“ nezapomněl mi připomenout děda. „A vezmi si svoje auto.“

„Dědo, proboha, jedu do školy, ne na válečnou výpravu,“ protočila jsem oči. „Navíc už na mě čeká Jasmína.“ Významně jsem kývla hlavou směrem k oknům, odkud se ozývalo neúnavné troubení a teď už i křik našťvaných sousedů.

„Vezmi si svoje auto,“ zopakoval děda, tentokrát důrazněji.

Zavyla jsem. „Ach jo, dědo, co si myslíš, že by se mi tak mohlo během pětiminutové cesty do školy stát? Očekáváš snad nálet mimozemšťanů, kteří mě hodlají odnést na jejich planetu a podrobit biologickému výzkumu? Nebo jsi snad svolal všechny teroristy z nejbližších dvaceti států, aby mě doprovodili?“

„Anno!“ zavrčel výhružně a přitom mi pohrozil rukou, ve které třímal cosi, co se velmi podobalo příručnímu granátu. Tázavě jsem povyřádala obočí a stařík honem schoval ruku za záda.

„Vezmi si své auto a konec diskuze! A tašku,“ doplnil ještě.

Své znechucení jsem se ani nesnažila skrývat. „Bože! Nejdu do války. Jdu do Š-K-O-L-Y! To je taková ta budova, kam chodí studenti, učí se, sportují, dostávají úkoly... Vždyť víš, že dostat se k nám do školy je skoro stejně snadné, jako vniknout nepozorovaně na základnu NASA,“ vyšillovala jsem a rozhodně

jsem nepřeháněla. Bezpečnostní opatření, která na soukromé střední škole Golden Gate panovala, připomínala vojenské manévry. Vlastně mě překvapovalo, že nám při vstupu do budovy nedělají také prohlídku tělesných dutin.

Děda však očividně neměl náladu na podobné debaty. Zabdol do mě pohled, který nevěstil nic dobrého. Nevím, jestli ho tak vytáčelo, že skončil čas volna, který jsme se naučili trávit spolu v jeho pracovně, kde mě zasvěcoval do tajů své práce. Nebo jestli ho víc štvalo to neustálé troubení. Každopádně už jsem si netroufala dál odporovat. Popadla jsem ze stolku malou taštičku, kterou by každý neznalý situace považoval za kosmetický kufřík plný rtěnek, zrcátek a dalších nezbytností, bez nichž holky v mém věku nevystrčí z domu nos, a ze skříňky na klíče jsem vztekle vyškubla ty od svého auta, div jsem neurvala háček. Zavrčela jsem něco, co si měl ten starý blázen přeložit jako pozdrav a konečně jsem vypadla z domu.

Oddechla jsem si nejen já, ale i všichni v ulici. Jakmile mě Jasmína uviděla, konečně se zvedla z volantu, na němž doteď ležela a dotěrný zvuk klaksonu okamžitě ustal. Dělal jsem, že jsem si nevšimla divoké gestikulace, s níž se mi snažila dát najevo, jak moc pozdě jdu a jak strašně dlouho na mě musela čekat. Namísto toho abych ji poslala do tmy, jsem na ni zamávala klíčky od auta. Vykulila oči, zavrtěla nesouhlasně hlavou, ale poslušně zaparkovala auto těsně vedle chodníku, vypnula motor a počkala, než vycouvám z obří garáže, která kromě mého auta skrývala ještě dědovo opečovávané stříbrné Porsche 918 Spyder a tmavě hnědý Ford Transit. Namačkala jsem na ovládači svůj kód, přitiskla ke skeneru ruku a počkala, než se zavřou vrata od garáže.

„Čau,“ pozdravila mě lakonicky Jasmína. „Prolomit bezpečnostní opatření v Bílém domě? Máček! Dostat tebe z baráku? Úkol pro jednotku zvláštního nasazení.“

„Bavíš se?“ ušklíbala jsem se.

„Náramně.“

„Jsi pako! Sedej, nebo přijdeme pozdě,“ pobídla jsem ji.

„Dovol mi připomenout, že *JÁ* tu byla včas!“ oznámila mi kysele, nasoukala se na sedačku spolujezdce a s povzdechem si zapnula pásy. „Stařík zase blbne?“

„Normálka,“ pokrčila jsem rameny a zručně jsem se protávala hustým ranním pražským provozem.

„Normálka?“ zopakovala jízlivě a povytáhla obočí tak vysoko, že jí zmizelo pod krátce střiženou ofinou. „A proto jedeme do školy tvým autem, jo?“

Co jsem jí na to měla asi tak říct. Copak můžu za to, že můj děda je poněkud paranoidní? Že si doma sestavuje něco hodně podobné granátům a jeho pracovna je malá chemická laboratoř, kde neustále něco kutí? Řekla bych, že je vlastně malý zázrak, že se mu ještě nepodařilo vyhodit do vzduchu celý náš rozlehlý dům.

Čím dál častěji jsem přemýšlela, jestli už na něj nepřišla stařecká demence. V jeho úctyhodném věku by nebylo divu. Jenže to byl jediný příbuzný, kterého jsem měla. Navíc se mě ujal, když naši zmizeli z povrchu zemského. Byly mi tehdy čtyři roky, ale dodnes si pamatuju, jak si mě vybojoval proti všem a odvezl do Prahy, kde mě schoval za zdmi nedobytné tvrze, která se navelek tvářila jako docela obyčejný luxusní dům. Copak bych ho mohla dotáhnout do nějakého domova důchodců a tam ho nechat napospas osudu? I když mě někdy vytácel k nepřičetnosti, za nic na světě bych ho nevyměnila. Byl to jediné, co mi v mém životě z rodiny ještě zbylo, a nehodlala jsem se ho vzdát ani za cenu toho, že jsem musela jezdit do školy obrněným vozem.

Dodnes si pamatuju jeho nadšení, když mi ho přivezl. Jeho obličej zářil radostí jako pětiletému dítěti, když ho postavíte před vánoční stromeček, kolem něhož se pro všechny ty dárky

nedá ani projít. Odvedl mě do garáže se zavázanýma očima. Když mi konečně sundal šátek, stála jsem před obrovským Range Roverem. Byl ohromný, tehdy se mi zdálo, že zabírá kompletně celou garáž, která dokázala pojmout i pět vozů. Rudá mašle na jeho přední kapotě vypadala úplně bizarně, ale na staříkovu omluvu musím podotknout, že v kontrastu s černou barvou postrádající jakýkoliv lesk by asi vypadalo bizarně úplně všechno.

„To je pro mě?“ vykulila jsem tehdy oči a nadšeně jsem auto obcházela. Líbila se mi velká auta. Možná proto, že sama jsem mrňavá. Nikdy se mi nepodařilo přesáhnout magickou hranici sto šedesáti centimetrů a velká auta mě asi právě kvůli tomu fascinovala.

„Pro tebe, zlatíčko,“ ujistil mě děda s láskou. Jenom se mi jaksi pozapomněl zmínit, že mi pořídil auto, které má balistickou ochranu a je odolné proti lehkým palným zbraním i silným výbuchům. To jsem se dozvěděla, až když jsem celá nadšená a náležitě pyšná přijela do školy a jeden z členů školní ochranky prohodil směrem ke svému kolegovi, že musím být minimálně dcera nějakého zazobaného mafiána. Ještě ten den jsem si ho odtáhla stranou a zeptala se ho, jak to myslel. Překvapení bylo na obou stranách. On nechápal, že netuším, v čem si vozím zadek, já nechápala, proč musí mít obyčejná holka opancěrované auto.

„To myslíš vážně?!“ ječela jsem na staříka hned, jak jsem se vrátila zpátky domů. „Obrněný auto?! Co bude dál, policejní doprovod, soukromá URNA, osobní strážce?“

„Co je špatného na tom, že tě chci chránit?“

„Co takhle pro začátek pepřák do kabelky nebo kapesní nožík?“

„Říkám chránit, ne tě poslat na jistou smrt.“

„Možná bys měl konečně přestat zírat celý dny na Netflix na praštěný akční seriály!“ vztekala jsem se a dušovala se, že mě do toho auta nikdy znovu nedostane.

Seděla jsem v něm hned druhý den...

Alespoň jsem ho pokřtila na Berušku, což staříka vytáčelo k nepřičetnosti. Oko za oko, zub za zub, no ne?

Zatřepala jsem hlavou, abych se zbavila nedávných vzpomínek. Před námi se zrovna objevila brána střední školy Golden Gate. Nevím, koho napadlo pojmenovat ji zrovna po tom slavném mostě, každopádně tahle škola i se svými zkostnatělými pravidly a neméně zkostnatělým profesorským sborem mi přirostla k srdci.

„Zpátky v divočině,“ prohodila Jasmína. „Ale tenhle rok, a na to vezmi jed, jako že já jsem já, bude epickej!“

Netušila jsem, jaký bude náš už poslední rok tady, ale kdesi v hrudi se mi usadilo napětí a tíha a ne a ne se mě pustit. Instinktivně jsem si sáhla na krk a chytila do dlaně přívěsek ve tvaru slzy. Byl drobný, černý, ale přesto zářil všemi barvami duhy. A nevím, jestli to bylo tím, že mě měl podle naší staré hospodyně Mony chránit, nebo proto, že když jsem nevěděla kudy kam, chytala jsem se ho jako tonoucí stébla. Každopádně jsem měla pocit, že mě i jediný dotek chladivého kamene dokáže uklidnit a vrátit zpět ztracenou rovnováhu. Stejně jako teď. I když jsem kdesi úplně vzadu v hlavě kdovíproč tušila, že tento rok zase tak epický nebude a to, co se mi rozlévalo do celého těla jako černý plíživý stín, se hodně podobalo strachu, přiměla jsem se na Jasmínu usmát.

„Mazáci,“ zakřenila jsem se a vmanévrovala s Beruškou na volné místo na parkovišti.

Sluníčko se, přesně jak jsem předpovídala, schovalo za mraky a do nás se opřel chladný vítr.

„Sakra, kde je to léto?“ Jasmína se zimomřivě choulila do slabounkého svetříku, který toho víc odhaloval, než zakrýval a očima luxovala oblohu nad námi, po níž se proháněly mraky tak černé, že by mě snad ani nepřekvapilo, kdyby z nich začalo sněžit.

„V prdeli, velebnosti, v prdeli,“ ozvalo se za námi a my se obě naráz otočily.

„První den a hned tak otrávené, dámy?“

„Alexi, proč mě to nepřekvapuje. Dva měsíce jsi měl šanci dospět a opět jsi ji nevyužil.“

„Tohle na tobě miluju, Jas, tvůj břitký a nelítostný humor,“ oplatil jí. Počkal, až zamknu auto, chytil nás každou z jedné strany kolem ramen a vedl ke vstupním dveřím, které byly v obložení prvků.

„Je vám jasné, že tenhle rok bude parádní jízda? Už nejsme vykulení prváci, jsme mazáci. Machři nad machry, mistři v téhle pakárně. Takže tenhle rok si musíme užít jako nikdy. Tohle se, dámy, už nikdy nebude opakovat. Nikdy!“

„Odkdy jsi tak patetickéj?“ bavila jsem se a pohledem jsem přelétla přes davy namačkané u vchodu.

Vzpomněla jsem si na svůj první den tady. Děda mě sem přivedl uprostřed roku, kdy už se všichni znali, měli obšlápnuté profesory, věděli, na koho co platí, a hlavně tu každý hrál hlavně sám za sebe, z nejrůznějších důvodů. Ještě teď se mi nahrne do tváří červeně, když si vzpomenu, jak jsem stála na stupínku před celou třídou jako tvrdé y a profesor angličtiny mě představoval, jako by se mě právě chystal prodat na dobytčím trhu. To však nebylo nic proti tomu, když se zeptal, kdo si mě vezme pod ochranná křídla, provede školou a seznámí s pravidly a ve třídě se nezvedla ani jedna ruka. Ani jedna jediná!

Zůstala jsem trčet v poslední lavici docela sama a stejně vlašně jako mě třída přijala, se ke mně mí spolužáci i chovali, dokud se o měsíc později na stejném místě neobjevila Jasmína. Na stejnou otázku, kdo se jí ujme, jsem vystřelila ruku nahoru v naivní představě, že by mě snad mohl někdo předběhnout. Však říkám, že jsem praštěná. Samozřejmě že jsem byla jediný zájemce. Ostatní se k Jasmíně postavili stejně jako ke mně. Ignorovali ji.

Já byla spokojená. Potřebovala jsem tady mít spřízněnou duši a nová holka se jevila jako to nejlepší. Staly se z nás nerozlučné kamarádky, i když jsme byly jako den a noc. Zatímco Jasmíny bylo všude plno a díky svému svůdnému úsměvu s dolíčky ve tvářích, pomněnkově modrým očím s dlouhými řasami a blondatým vlasům, co se jí neposedně točily do roztomilých lokýnek, neměla o nápadníky ani kamarády nouzi, já se držela mnohem raději v pozadí. Jak už to tak na středních školách chodí, vedle její krásy jsem byla skoro neviditelná. A nepomohly tomu ani dlouhé havraní vlasy, které mi spadaly hluboko na záda, ani zelené oči, o kterých se Jasmína vyjádřila, že taková barva by snad měla být trestná.

Alex se k nám přidal jen o pár dní později, když se jeho rodiče poosmnácté přestěhovali.

„Já vím, že jsem sexy, krásnej, milej a úžasnej, ale stěhuju se tak často, že ani nemá cenu se do mě zamilovávat,“ oznámil nám všem hned první přestávku, když se kolem něj nahrnuly davy spolužaček a vyzvíдалy, co za krasavce to rozšíří naše řady. Nutno podotknout, že Alex dokázal zamotat hlavu nejedné holce. Klasický hezounek s dokonale modrýma očima, nazrzlými vlasy a horou svalů napínajících značková trička. Jenže v naší třídě měl díky svému výroku definitivně po žízalkách. Zatímco se většina holek do krve urazila, my s Jasmínou jsme se řehtaly jako koně. A naše slavná a nerozlučná trojka byla na světě.

„Jsi na příjmu?“ Nevím, jak dlouho mi mával Alex rukou před obličejem, než se mu podařilo vytrhnout mě ze vzpomínek. Omluvně jsem se usmála.

„Říkám, že ti prváci jsou peklo, nevezmeme to zadem?“

„První den a hned průšvih? Proč ne?“ zhodnotila za nás situaci Jasmína a jako první se vydala k bočnímu vchodu, který byl určen pro profesory, osobní strážce studentů a zaměstnance školy. Naštěstí pro nás se kolem něj zrovna nikdo nemotal,

takže jsme nepozorovaně proklouzli do školy. Zhluboka jsem vdechla známý pach a znovu pocítila podivný záchvěv ve svých útrokách.

„Jsem zvědavá, kolik nás zůstalo. Tipuju tak deset,“ nadhodila Jasmína.

„Jsi moc pesimistická, já říkám patnáct,“ přidal se Alex. „Co ty Ans?“

„Dvanáct,“ tipla jsem si. Sama jsem byla zvědavá, kolik se nás sejde z předchozího roku. Jestli bylo něco pro Golden Gate typické, pak to byla neskutečná fluktuace studentů. Navzdory tomu, že šlo o velmi drahou, prestižní a soukromou školu, studenti se stěhovali jako tažní ptáci. Nebylo divu, školu většinou navštěvovaly děti diplomatů, herců, zpěvaček, byznysmenů, tedy všech těch, kteří se neustále stěhují za prací. Od té doby, co jsem nastoupila, jsem měla jen ve své třídě tak stovku nových spolužáků. My, místní, jsme tady rarita, něco jako přírodní úkaz.

Do třídy jsme přišli mezi posledními. Rychle jsme přelétli pohledem své spolužáky.

„Pak, že já jsem moc pesimistická!“ rozesmála se Jasmína. „Jo! Vyhrála jsem, dlužíte mi oběd.“

Měla pravdu, ve třídě jsem z dvaceti tváří, poznala jen devět, které jsem pozdravila lehkým kývnutím hlavy. Zalezla jsem si do poslední lavice, z jedné strany Jasmínu, z druhé Alexe. Ten se hned pustil do podrobného zkoumání nových spolužáků.

„Ta blondáta v první lavici je tutově dcerunka nějaký herečky, tamta zrzka vedle má fotříka úspěšného podnikatele a pozor, máme tu i jednu mafiánskou dcerku,“ kývl hlavou k černovlasé holce, která seděla hned ve druhé lavici u okna. Kolem ní pobíhali dva muži s vysílačkami v uších a bedlivě prozkoumávali nejprve bezprostřední okolí své chráněnky, vzápětí i celou třídu.

Pobaveně jsem se usmála. Být na jejím místě, docela určitě bych se hanbou propadla. Zlatá moje Beruška, o které stejně nikdo neměl ani páru, co je vlastně zač, stejně jako o mé „kosmetické“ taštičce. Stařík je oproti nim žabař, pomyslela jsem si s úsměvem. Není nad to, když člověk zjistí, že v tom není úplně sám. Holka mi byla sympatická už jen tím, jak se snažila svou ochranku ze třídy co nejrychleji vypakovat. Hezký obličej schovávala za závojem dlouhých kudrnatých vlasů. Na nikoho ze třídy se nepodívala, ani když se jí díky zvonění konečně podařilo týpky vyhnat.

Chudák, zřejmě netušila, že tímhle si tady projde téměř každý. Na škole plné prominentních dětiček se to osobními strážci jen hemžilo.

Do třídy rázným krokem vstoupil náš třídní.

„Bože, on je snad ještě krásnější, než před prázdninami,“ zakvílela Jasmína. „Proč mě tak strašně trestáš?“ pohledem vzhledla ke stropu a zřejmě vedla tichou konverzaci s někým tam nahoře.

Vyprskli jsme s Alexem smíchy, i když Alexův smích zněl tak nějak neupřímně. Jako by mu nešel od srdce. Přemítavě jsem si ho změřila, ale než jsem stihla něco vykoukat, třídní si vzal slovo. Jelikož jsme byli mezinárodní škola, spustil hned v angličtině.

„Á, výborně, jsem rád, že tady vidím také staré známé tváře. Ale samozřejmě že mezi námi vítám i všechny nově příchozí a doufám, že se vám u nás na škole bude líbit. Stejně jako slečně Maxové, nemám pravdu?“

„*Of course*, pane Garcio,“ zašklebila se na něj Jasmína a vyfoukla přitom obrovskou růžovou bublinu.

„Pro ty, kteří mě ještě neznají, jsem Rafael Garcia a jsem vašim třídním učitelem. Dále mě ti, co si zvolili španělštinu, budou mít na španělskou konverzaci a se všemi bez rozdílu se uvidíme na hodinách biologie. Tady,“ hodil na první lavici štos

papírů. „Tady si najdete každý, co mu patří. Upozorňuji ty, kteří jsou zde noví, že předměty si vybíráte sami, ovšem všichni bez rozdílu musí absolvovat povinně hodiny angličtiny, biologie, matematiky, francouzštiny, tělocviku a společenských věd. Ostatní předměty si můžete zvolit podle svého zaměření,“ pokračoval třídní.

Ze štosu, který ke mně doputoval, jsem si vybrala obálku se svým jménem a nedočkavě jsem ji roztrhla. Kromě povinných předmětů jsem si zapsala také dějepis, fyziku, informatiku, chemii, zmiňovanou španělštinu a plavání. K mé velké radosti jsem je všechny dostala. Pravda, o chemii a fyziku zase taková rvačka nebývá.

„Ukaž!“ Alex mi neurvale vytrhl rozpis hodin z ruky a za-bořil do něj nos.

„Chemie, fyzika, informatika? Ukaž, není ti nic?“ sáhl mi starostlivě rukou na čelo a zjišťoval, jestli snad nemám horečku. Protočila jsem oči a vytrhla mu papír z ruky. Já vím, trošku divná kombinace, ale copak můžu za to, že mě tyhle předměty vážně baví?

„Co sis zapsal ty?“

„Samý skvělý předměty,“ ujistil mě potměšile. „Lakros, výtvarku, hudebku a dílny.“

„Takže samou ulejárnu.“

„To víš, Ans, to musíš mít tady!“ významně si poklepal na čelo.

„Upozorňuji všechny ty, kteří si vybrali studium výtvarné výchovy, hudební výchovy, dílny nebo jiné pavědy, že i ty jsou ukončeny řádnou zkouškou, kde musíte splnit minimálně 75 kreditů, přičemž vás čekají dějiny daných předmětů.“

Posluchárnou se ozvalo nesouhlasné mumlání. Alex zavyl a snažil se Garciovi vysvětlit, že to rozhodně není fér. Já se pobaveně rozesmála.

„Ano, já vím. Je to hrozné, že po vás chceme, abyste studovali, ale tak už to na naši škole chodí,“ vtipkoval třídní a samozřejmě nezapomněl ani na maturitu. „Jste v posledním ročníku, takže kromě maturitního plesu, večírků, pasování třetáků na mazáky, zimního kurzu a povinné studijní praxe dle vašich zvolených oborů vás čeká také maturita. Víím, že se opakují, ale pro jistotu to připomínám, kdybyste na ni snad v návalu té vši zábavy zapomněli. Mimochodem, školní uniforma je povinná.“ Významným pohledem přešel po našich džínách, volných tričkách, mikinách i barevných minisukních. „Noví studenti si je mohou vyzvednout dnes odpoledne v kanceláři školy, vy ostatní se bez nich zítra neukazujte. Školní řád platí pro všechny.“

Tentokrát jsem se k všeobecnému brblání přidala i já. Školní uniformy musel vymyslet fakt nějaký exot. Prý kvůli šikaně a diskriminaci, snažil se nám kdysi vysvětlit výchovný poradce, když jsme ve druhém ročníku sepsali petici za jejich zrušení. Neobstáli jsme s argumentem, že na naši škole rozhodně šikana kvůli neznačkovému oblečení nehrozí, ani s prosbami či sliby. Nudné uniformy nám zůstaly.

Mafiánská dcerka sebrala z lavice zbytek obálek a podala mu je.

„Takže nám chybí pan Lang, pan Razakowski a slečna Volfová. Slečno Zapská, buďte tak laskavá a odnesete to do kanceláře,“ požádal mě.

Sakra, proč zase já? Neochotně jsem se zvedla, vzala od něj tři obálky a vyšla na chodbu. Naštěstí kancelář studijního oddělení nebyla daleko. Přešla jsem dlouhou chodbou plnou skříněk a zatočila kolem učebny chemie doleva. Slečna Verdenová právě zalávala muškáty v truhlících na oknech.

Slušně jsem pozdravila a počkala, až mě zaregistruje. Korpulentní stará dáma s drdůlkem šedivých vlasů, moudrýma očima a laskavým úsměvem byla pro nás všechny něco jako

kouzelná babička. Ve škole fungovala nejen jako sekretářka, ale také jako zdravotní sestra.

„Copak mi neseš, Anno?“ Slečna Verdenová nás zásadně oslovovala křestními jmény. Navíc, navzdory nařízení školy, nám všem tykala. Bylo to zvláštní, ale od ní to nikomu nevadilo.

„Pan Garcia vám posílá složky chybějících studentů,“ vysvětlila jsem a podala jí obálky se jmény, k nimž jsem si neuměla představit tvář. Slečna Verdenová si je prohlédla, pak něco natukala do počítače s obdivuhodnou zručností vzhledem ke svému věku, který se podle mě příliš nelišil od věku mého dědy.

„Jo, to jsou tihle. Vyříd' panu Garciovi, že Lang a Razakowski nastoupí pozítří. Prý se jim protáhlo stěhování. Nebo já mu to řeknu sama, stejně za ním musím.“

Kývnutím hlavy jsem to vzala na vědomí, a než jsem se stihla vrátit do posluchárny, zvonek ukončil letošní první hodinu.

Školní kampus byl ohromný. Nikdy mě asi nepřestane udivovat, jak se tak obří komplex mohl ukrýt uprostřed Prahy, aniž by o něm měli běžní smrtníci nějaké větší povědomí. Místní obyvatelé sice věděli, že jde o školní objekt, ale podle mě netušili, jak moc je rozlehlý. Vysoké zdi celou školu chránily od zvědavých očí kolemjdoucích nebo turistů. Soukromí bylo neoddiskutovatelně tím nejdůležitějším, čeho si právě mnozí z vysoce postavených politiků a podnikatelů nejvíce cenili. Nikdy se nestalo, že by před branami školy stál houf paparazzi čekajících na potomka známých rodičů. Navíc většina studentů tady pobývala celý rok.

Kromě dvou školních budov, z nichž jedna byla určena nižšímu stupni gymnázia a druhá tomu vyššímu, se v kampusu mohl člověk bavit v soukromém divadle, kde se odehrávala

představení studentského divadelního klubu, ale také veškerá školní shromáždění. Studenti mohli využívat ohromné sportoviště včetně kompletně vybaveného atletického stadionu, hřiště na tenis, volejbal, baseball nebo lakros. V zimních měsících se hodiny tělocviku přesunuly do vyhřívané sportovní haly, v jejímž těsném sousedství se nacházel krytý plavecký bazén. V zadní části pozemků se skrýval ohromný skleník i školní zahrada, na které se studenti pod vedením profesora Pavlova pokoušeli jednak pěstovat ovoce a zeleninu, s níž pak jednak zásobovali místní kuchyni, ale také chovat a všelijak mezi sebou křížit hmyz.

Vedle koleje byla ohromná knihovna, kterou měli studenti k dispozici každý den až do pozdních večerních hodin. Vedle ní dokonce nechalo vedení školy zřídit kavárnu. Což jsme považovali za nejlepší nápad, jaký kdy vedení školy mělo. Teda když pomínu loňské měsíční zimní prázdniny kvůli poruše na topení. A právě do kavárny jsme sehraně hned po skončení dnešní jediné hodiny zamířili.

„Potřebuju kofein jako prase drbání,“ ujistila obsluhující holčinu Jasmína a objednala si ohromný hrnek kafe a k němu ještě pro jistotu malé presso. „Na chuť,“ vysvětlila vykulené zrzce.

Já jsem si dala tradičně horkou čokoládu s ohromnou porcí šlehačky. Dostala jsem ji v krásně buclatém hrnku s puntíky. Bylo příjemné si o něj ohřívát zkřehlé prsty.

„Nádhera,“ uvelebila se Jasmína v pohodlném ušáku a natáhla před sebe své dlouhé nohy. „Toto chtělo moje tělo.“

Mlčky jsme popíjeli z velkých hrnků a přitom sledovali cvrkot kolem nás. Prváci a všichni ti, kteří přijeli až dneska, tahali ohromné kufry z aut, krabice plné knih a drobností, které jim po celý rok měly připomínat domov. Byla jsem ráda, že tady nemusím bydlet. V začátcích mě trošku mrzelo, že jsem z Prahy stejně jako Jasmína, a záviděla jsem Alexovi jeho studentský život

v kampusu, který si uměl vychutnávat plnými doušky. Připadala jsem si ochuzená o všechnu zábavu, když jsem nebyla přes noc v kampusu. Nebyla jsem zvaná na párty, byla jsem mimo, když si Alex s ostatními vyprávěli zážitky z akcí, které společně podnikali. Postupem času jsem si zvykla a dneska bych soukromí svého pokoje a našeho, pro dva lidi až příliš rozlehlého domu, za nic na světě nevyměnila.

„To je blbec,“ rozesmál se náhle Alex na celé kolo a za prosklenou stěnou nám ukazoval nějakého vyjukaného kluka, kterému se rozsypala krabice plná knih a nějakých papírů, které teď ve větru honil po celé zahradě. Vypadal zoufale, až mi ho bylo líto. Ty hromady lejster, nebo co to s sebou táhl, už nikdy v životě nemůže posbírat dohromady. Teda ne že by mu k něčemu byly. Protože to, co nerozfoukal vítr, mu nemilosrdně skrápěly kapky deště.

Podívala jsem se na šedivou oblohu. Zdálo se, že žádné babí léto nebude, rovnou z plavek se budeme muset zachumlat do podzimních pláštěů a bund. Vsadila bych se, že jsem v celém kampusu jediná osoba, které to bylo jedno. Vlastně jsem se na podzim po parném, dlouhém a otravně horkém létě neskutečně těšila. Milovala jsem vítr, dešť, zimu, prostě všechno, co s sebou přinášel. Ráda jsem se v nevlídném počasí zachumlala do deky, posadila se k oknu a jen tak pozorovala mraky nebo jsem četla některou z historických knih, kterými mě pravidelně zásobovala Mona. Nikdy jsem úplně nepochopila, jak je možné, že naše hospodyně má v knihovně takové skvosty, za něž by v jakékoliv aukci dostala majlant. Rozhodně dost na to, aby už do konce života nemusela sáhnout na práci ani ona, ani její děti. Když jsem jí to kdysi navrhla, podívala se na mě jako na blázna. Předstírala jsem, že nevím o tom, že mi pravidelně kontroluje noční stolek. Tutově se bála, že bych se některý z těch skvostů rozhodla zpeněžit.

Jedno jsem staříkovi a Moně musela přiznat. Přes všechny šílenosti, které ti dva prováděli, jsem neměla čas přemýšlet o tom, kam se poděli mí rodiče, ani proč mě nechali napospas osudu bez jediného slova vysvětlení.

S Monou a staříkem mi bylo dobře. Byli jsme skvělá trojka a já naivně doufala, že nám to vydrží navždy. Jenže přesně v tu chvíli se mi znovu kdesi uvnitř usadil strach. Co když to, čeho se podvědomě bojím, je něco podobně šíleného jako přijít o někoho z blízkých?

Rychle jsem zrádné myšlenky zaplašila. Na tohle jsem si zakázala myslet už dávno. Už hodně dávno...